



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 609/2022-27

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ladislava Duditša a sudcov Libora Duľu a Ivana Fiačana (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa **Ing. JUDr. Bohumila Hustáka**, súdneho exekútora, Žriedlová 3, Košice, IČO 17 072 735, zastúpeného Advokátskou kanceláriou Hopferova s. r. o., Bajzova 2, Košice, IČO 47 254 220, v mene ktorej koná advokátka a konateľka JUDr. Martina Hopferová, proti uzneseniu Okresného súdu Michalovce č. k. 16Er/372/2003-34 z 26. apríla 2022 a postupu, ktorý jeho vydaniu predchádzal, takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a** .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 4. júla 2022 domáha vyslovenia porušenia základného práva vlastniť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) uznesením Okresného súdu Michalovce (ďalej len „okresný súd“) č. k. 16Er/372/2003-34 z 26. apríla 2022 (ďalej len „napadnuté uznesenie“) a postupom okresného súdu, ktorý predchádzal jeho vydaniu. Sťažovateľ navrhuje zrušiť napadnuté uznesenie okresného súdu a vec mu vrátiť na ďalšie konanie. Žiada aj o priznanie finančného zadosťučinenia v sume 200 eur a náhrady trov konania v sume 492,31 eur.

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a predložených príloh vyplýva, že sťažovateľ bol 3. novembra 2003 poverený výkonom exekúcie v exekučnom konaní, ktoré bolo na okresnom súde vedené na základe návrhu oprávneného. Predmetom exekučného konania bolo vymożenie pohľadávky

s príslušenstvom, ktorú povinný nezaplátil, napriek tomu, že mu túto povinnosť ukladalo právoplatné a vykonateľné rozhodnutie o priestupku z 15. mája 2001. Sťažovateľ 17. februára 2020 vydal upovedomenie o zastavení exekúcie a výzvu oprávnenému na úhradu trov starej exekúcie, a to z dôvodu, že boli naplnené podmienky na takýto postup podľa zákona č. 233/2019 Z. z. o ukončení niektorých exekučných konaní a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o ukončení niektorých exekučných konaní“). Oprávnený podal proti upovedomeniu o zastavení starej exekúcie námietky, ktoré sťažovateľ predložil príslušnému okresnému súdu.

3. O námietkach oprávneného rozhodol okresný súd uznesením vyššieho súdneho úradníka z 29. mája 2020 tak, že im vyhovel a zrušil upovedomenie o zastavení starej exekúcie. Proti uzneseniu vyššieho súdneho úradníka podal sťažovateľ sťažnosť, ktorú sudca okresného súdu uznesením č. k. 16Er/372/2003-25 z 25. januára 2022 zamietol. Pritom vychádzal z § 88 ods. 1 zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení účinnom v čase vydania exekučného titulu, podľa ktorého rozhodnutie o uložení pokuty za priestupok možno vykonať do troch rokov od uplynutia lehoty určenej na jej zaplatenie. Keďže pokuta nebola zaplatená do troch rokov od vykonateľnosti rozhodnutia o priestupku, právo oprávneného prekludovalo, čo bolo potrebné podradiť pod § 57 ods. 1 písm. f) zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov (ďalej len „Exekučný poriadok“), podľa ktorého exekúciu súd zastaví, ak po vydaní rozhodnutia zaniklo právo ním priznané. Z toho okresný súd vyvodil, že exekúcia mala byť už dávno zastavená, nemožno ju zastaviť podľa zákona o ukončení niektorých exekučných konaní, a celú procesnú situáciu možno vyriešiť len tak, že upovedomenie sťažovateľa o zastavení sa zruší a exekúcia sa následne zastaví uznesením súdu podľa § 57 ods. 1 písm. f) Exekučného poriadku. O ústavnej sťažnosti sťažovateľa (Rvp 1162/2022) doručenej ústavnému súdu 10. mája 2022, ktorá smerovala proti postupu a uzneseniu okresného súdu č. k. 16Er/372/2003-25 z 25. januára 2022, bolo rozhodnuté uznesením č. k. IV. ÚS 276/2022-25 zo 6. mája 2022 tak, že ju ústavný súd odmietol v časti ako podanú neoprávnenou osobou a v časti pre zjavnú neopodstatnenosť.

4. Následne okresný súd touto ústavnou sťažnosťou napadnutým uznesením č. k. 16Er/372/2003-34 z 26. apríla 2022 v I. výroku zastavil exekúciu a vo výroku II nepriznal sťažovateľovi ako súdnemu exekútorovi trovy exekúcie. Zastavenie exekúcie odôvodnil tým, že uplynutím času zaniklo právo priznané exekučným titulom. Výrok o nepriznaní trov exekúcie odôvodnil tým, že k prekludovaniu vymáhaného nároku došlo ešte v roku 2004, no napriek tomu sťažovateľ naďalej roky viedol exekúciu bez toho, aby podal návrh na jej zastavenie, hoci takú povinnosť v zmysle § 57 ods. 4 Exekučného poriadku v znení účinnom do 31. marca 2017 mal, a preto mu v dôsledku konania, ktoré bolo nehospodárne a nebolo bez zbytočných prieťahov (tzv. dôvody hodné osobitného zreteľa), nepriznal náhradu trov konania v zmysle § 243j Exekučného poriadku.

II.

Argumentácia sťažovateľa

5. Sťažovateľ sa s posúdením veci okresným súdom nestotožňuje. Napadnuté uznesenie sa podľa jeho názoru vymyká z medzí zákona a je založené na nesprávnom právnom posúdení veci. Poukazuje na to, že poverenie na vykonanie exekúcie bolo vydané v čase, keď ešte neuplynula

prekluzívna lehota, avšak tá následne uplynula v takom krátkom časovom intervale, že neexistovala reálna šanca na vymożenie nároku oprávneného. Na základe oprávneným podaného návrhu riadne vykonával úkony smerujúce k zisteniu majetku povinného a vymożeniu dlžnej sumy, preto neexistuje dôvod, prečo by mal znášať náklady s tým spojené. Podľa sťažovateľa bolo vydanie upovedomenia vecne správne a okresný súd ho nezákonne zrušil. K zastaveniu exekúcie došlo *ex lege* účinnosťou samotného zákona o ukončení niektorých exekučných konaní. Okresný súd „oživil“ zo zákona zastavené konanie, aby o jeho zastavení z iného dôvodu rozhodol napadnutým uznesením. Preklúzia vymáhaného práva môže byť len podkladom na zastavenie exekučného konania, ktoré prebieha. Keďže do 1. januára 2020 nedošlo k zastaveniu exekúcie podľa Exekučného poriadku a ani súd o návrhu na zastavenie žiadneho z účastníkov exekučného konania nerozhodoval, exekúcia sa tak zo zákona zastavila k 1. januáru 2020 a nijaký iný výklad práva podľa názoru sťažovateľa nie je ústavný. Uvedené podľa sťažovateľa vyplýva i z nálezu ústavného súdu č. k. II. ÚS 44/2022 z 30. marca 2022. Okresným súdom použitý výklad a aplikáciu ustanovení Exekučného poriadku a zákona o ukončení niektorých exekučných konaní považuje sťažovateľ za rozporný s jeho právom na súdnu ochranu a spravodlivý proces.

6. Nesprávny a nezákonný postup súdu zasiahol aj do práva sťažovateľa vlastníť majetok. Hoci došlo k prekludovaniu vymáhaného nároku oprávneného, nedošlo k prekludovaniu jeho nároku na náhradu trov exekúcie. Súd vo veci nekonal hospodárne, exekúcia bola zastavená priamo zo zákona a súd vydal ďalšie rozhodnutie o jej zastavení. Pretože exekúcia bola už zastavená zo zákona bez ohľadu na vydanie upovedomenia o zastavení starej exekúcie, sťažovateľovi ako súdnemu exekútorovi by mali riadne patriť paušálne trovy exekúcie.

7. Sťažovateľ namieta aj porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, a to v súvislosti s postupom okresného súdu, ktorý mal 17 rokov od podania návrhu na vykonanie exekúcie k dispozícii všetky podklady pre zastavenie exekúcie a napriek tomu uznesenie o zastavení exekúcie nevydal. Nevydanie uznesenia o zastavení exekúcie zo strany okresného súdu po dobu 17 rokov nemôže byť na ťarchu sťažovateľa.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

8. Ústavný súd predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť sťažovateľa na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“), pričom posudzoval, či jej prijatiu na ďalšie konanie nebránia dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

III.1. K namietanému porušeniu práv podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 6 ods. 1 dohovoru a čl. 1 dodatkového protokolu výrokom I napadnutého uznesenia a postupom, ktorý mu predchádzal:

9. Ústavný súd k vzťahu medzi čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru už judikoval, že formuláciou uvedenou v čl. 46 ods. 1 ústavy ústavodarca v základnom právnom predpise Slovenskej republiky vyjadril zhodu zámerov vo sfére práva na súdnu ochranu s právnym režimom súdnej ochrany podľa dohovoru (II. ÚS 71/97). Z uvedeného dôvodu preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (IV. ÚS 195/07).

10. Uplatnenie právomoci ústavného súdu konať vo veci ústavnej sťažnosti si nevyhnutne vyžaduje, aby bol sťažovateľ priamo alebo sprostredkovane dotknutý na svojich základných právach a slobodách. K porušeniu práv alebo slobôd sťažovateľa pritom môže dôjsť na podklade právoplatného rozhodnutia, opatrenia alebo iným zásahom spravidla v konaní, v ktorom bol sťažovateľ účastníkom (resp. stranou). Výnimku predstavuje situácia, ak sťažovateľ nebol účastníkom konania, ale ním mal byť (k tomu pozri napr. sp. zn. IV. ÚS 108/2010 vo veci domáhania sa sťažovateľa priznania postavenia účastníka správneho konania).

11. V súlade s § 37 ods. 1 Exekučného poriadku účastníkmi konania sú oprávnený a povinný; iné osoby sú účastníkmi len tej časti konania, v ktorej im toto postavenie priznáva tento zákon. Ak súd rozhoduje o trovách exekúcie, účastníkom konania je aj poverený exekútor.

12. Zákon o zastavení exekúcií má postavenie *lex specialis* k Exekučnému poriadku, čo znamená, že v oblastiach ním osobitne neupravených sa použije Exekučný poriadok ako *lex generalis*, ergo aj v prípade § 37 ods. 1 Exekučného poriadku.

13. Z citovanej definície účastníkov exekučného konania vyplýva, že poverený súdny exekútor je účastníkom konania iba (výlučne) vtedy, ak exekučný súd rozhoduje o trovách exekúcie (I. ÚS 16/2019).

14. Okresný súd prvým výrokom napadnutého uznesenia exekúciu zastavil. Samotný sťažovateľ v ústavnej sťažnosti uviedol, že proti výroku o zastavení exekúcie bolo prípustné odvolanie, ale súdny exekútor podľa jeho názoru nie je v tejto časti účastníkom konania. Z uvedeného dôvodu nebol oprávnený na podanie odvolania proti tomuto výroku.

15. Ústavný súd konštatuje, že v posudzovanej etape exekučného konania, ktorá sa skončila zastavením exekúcie (v tomto prípade z dôvodu preklúzie práva), sťažovateľ ako súdny exekútor nevystupoval ako účastník konania, a preto mu chýba aktívna sťažnostná legitímácia, ktorá je nevyhnutná na to, aby ústavný súd mohol pristúpiť k preskúmaniu ústavnosti zastavenia exekúcie.

16. Vzhľadom na už uvádzané skutočnosti ústavný súd dospel k záveru, že ústavnú sťažnosť v časti smerujúcej proti prvému výroku napadnutého uznesenia okresného súdu o zastavení exekúcie podala osoba, ktorá nie je oprávnenou na jej podanie, a preto ju pri predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. e) zákona o ústavnom súde.

III.2. K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru výrokom II napadnutého uznesenia a postupom, ktorý mu predchádzal:

17. Druhým výrokom napadnutého uznesenia okresný súd sťažovateľovi nepriznal trovy exekúcie. Sťažovateľ požaduje kontrolu zlučiteľnosti účinkov interpretácie a aplikácie príslušných zákonných ustanovení s ústavou a dohovorom, keďže podľa jeho názoru má súdny exekútor vždy nárok na úhradu trov exekúcie.

18. O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil navrhovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh preto možno považovať ten, pri ktorého predbežnom

prerokovaní ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 88/07).

19. Prípady, v ktorých nesprávna aplikácia jednoduchého práva všeobecným súdom má za následok porušenie základných práv a slobôd, sú tie, v ktorých táto nesprávna aplikácia jednoduchého práva je spätá s konkurenciou jednotlivých noriem tohto práva, prípadne s konkurenciou rôznych interpretačných alternatív, v ktorých sa odráža kolízia ústavných princípov, ako aj prípad svojoľnej aplikácie jednoduchého práva. Pojem svojoľne možno interpretovať ako prípady, keď všeobecný súd urobí záver v inom než zákonom ustanovenom a v právnom myslení konsenzuálne akceptovanom význame či bez bližších nerozpoznateľných kritérií (I. ÚS 533/2016). O svojoľli (arbitrárnosti) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (III. ÚS 264/05).

20. Ústavný súd v prvom rade uvádza, že problematiku náhrady trov konania preskúmava zásadne iba v ojedinelých prípadoch a k zrušeniu napadnutého rozhodnutia o náhrade trov konania pristupuje len za celkom výnimočných okolností (m. m. IV. ÚS 248/08, IV. ÚS 182/09, IV. ÚS 481/2013), a to ak zistí, že rozhodnutím všeobecného súdu (resp. iného orgánu verejnej moci, pozn.) došlo k procesnému excesu, ktorý zakladá zjavný rozpor s princípmi spravodlivého súdneho konania.

21. Otázka náhrady trov konania dosahuje ústavnoprávnu dimenziu tiež vtedy, pokiaľ by bol v procese interpretácie a aplikácie príslušných ustanovení všeobecne záväzného právneho predpisu zo strany všeobecného súdu obsiahnutý prvok svojoľle alebo extrémneho rozporu s princípom spravodlivosti (napr. v dôsledku prílišného formalizmu) či celkom nedostatočného odôvodnenia vydaného rozhodnutia (I. ÚS 156/2010, IV. ÚS 40/2011, III. ÚS 47/2013, III. ÚS 457/2014, III. ÚS 609/2014), čo nie sú zjavne prípady sťažovateľa.

22. Podľa § 57 ods. 4 Exekučného poriadku je exekútor povinný predložiť vec súdu bezodkladne po tom, ako nadobudne pochybnosti alebo zistí, že sú dôvody na zastavenie exekúcie alebo čiastočné zastavenie exekúcie.

23. Podľa § 243j Exekučného poriadku v exekučnom konaní začatom pred 1. aprílom 2017 ak sa exekúcia zastavila, môže súd rozhodnúť, že exekútor nemá nárok na náhradu trov exekúcie, ak sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa, a to najmä, ak exekútor pri výkone exekúcie nepostupoval v súlade so zákonom alebo ak nepredložil súdu vec na zastavenie podľa § 57 ods. 4 v znení účinnom do 31. marca 2017.

24. Vzhľadom na skutočnosť, že ústavný súd nemá možnosť spochybnit' závery prvého výroku napadnutého uznesenia okresného súdu, ktorým bola exekúcia zastavená, ústavný súd, zohľadňujúc hlavné dôvody, na základe ktorých okresný súd sťažovateľovi nepriznal náhradu trov exekúcie, konštatuje, že v odôvodnení napadnutého uznesenia neidentifikoval arbitrárnosť alebo svojoľný výklad právnej normy, ktorý by bol spôsobilý viesť k záveru o porušení sťažovateľom označených základných práv. Okresný súd v dôvodoch svojho rozhodnutia poukázal na konkrétne zákonné ustanovenie (§ 243j Exekučného poriadku), ktoré umožňuje rozhodnúť o tom, že súdny exekútor nemá nárok na náhradu trov exekúcie. Z uvedeného dôvodu nie je preto tvrdenie sťažovateľa o tom,

že súdny exekútor má vždy nárok na úhradu trov exekúcie, ničím podložené. Zároveň okresný súd v súlade s príslušným znením zákonného ustanovenia uviedol aj skutočnosti, ktoré považoval za dôvody hodné osobitného zreteľa, na podklade ktorých prichádza do úvahy rozhodnutie o nepriznaní nároku na náhradu trov exekúcie. Okresný súd zreteľne identifikoval demonštratívne uvedený dôvod hodný osobitného zreteľa na nepriznanie trov súdnemu exekútorovi priamo zákonnou právnou úpravou, a to porušením povinnosti súdneho exekútora postupovať v súlade so zákonom, keďže súdny exekútor nepredložil vec exekučnému súdu na zastavenie v súlade s § 57 ods. 4 Exekučného poriadku v znení účinnom do 31. marca 2017.

25. V rámci svojej ustálenej rozhodovacej praxe ústavný súd už stabilne uplatňuje právny názor, v zmysle ktorého postup všeobecného súdu v súlade s platným a účinným zákonom (procesnými a hmotnoprávnymi predpismi) v zásade nemožno hodnotiť ako porušovanie základných ľudských práv (napr. I. ÚS 8/96, I. ÚS 6/97, II. ÚS 81/00, III. ÚS 591/2013).

26. Interpretácia a aplikácia príslušných zákonných ustanovení Exekučného poriadku okresným súdom nepredstavujú rozpor so znením, resp. so zmyslom vykladaného normatívneho textu, a preto ich možno označiť za ústavne konformné.

27. Napadnuté uznesenie okresného súdu vo výroku o nepriznaní trov exekúcie je ústavne udržateľné, pričom okresný súd v napadnutom uznesení jasným a primeraným spôsobom interpretuje aplikované právne normy, a preto ústavný súd ústavnú sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

III.3. K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu výrokom II napadnutého uznesenia a postupom, ktorý mu predchádzal:

28. Vzhľadom na skutočnosť, že sťažovateľ odôvodňoval zásah do svojho základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a čl. 1 dodatkového protokolu porušením svojho základného práva na súdnu ochranu a na spravodlivé súdne konanie, v súvislosti s ktorým dospel ústavný súd k záveru o jeho zjavnej neopodstatnenosti, uvedený záver platí rovnako aj na označené práva sťažovateľa. Navyše, vo svojej argumentácii sa sťažovateľ vracia k uzneseniu okresného súdu z 25. januára 2022, ktorého výsledkom bolo zrušenie upovedomenia o zastavení starej exekúcie a nepriznanie paušálnych trov exekúcie, tvrdiac, že má nárok na paušálne trovy exekúcie. Toto uznesenie, ako už bolo uvedené (bod 3 uznesenia), však už bolo predmetom ústavného prieskumu, výsledkom ktorého bolo uznesenie ústavného súdu č. k. IV. ÚS 276/2022 z 26. mája 2022 o odmietnutí ústavnej sťažnosti, a teda nie je predmetom tohto konania.

29. Ústavný súd nezistil príčinnú súvislosť medzi výrokom II napadnutého uznesenia a postupom okresného súdu, ktorý predchádzal jeho vydaniu, a porušením základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Z toho vyplýva, že tu niet takého konania označeného porušovateľa, ktoré by bolo v príčinnej súvislosti s namietaným porušením základného práva sťažovateľa zaručeného v čl. 20 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu, preto ústavný súd odmietol aj túto časť ústavnej sťažnosti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

III.4. K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom okresného súdu v napadnutom konaní:

30. Naostatok sa sťažovateľ domáha vyslovenia porušenia základného práva na prerokovanie svojej veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy v štádiu, keď už k porušovaniu označeného základného práva nemohlo dochádzať, pretože ústavná sťažnosť bola ústavnému súdu doručená až po vydaní rozhodnutia okresného súdu o zastavení exekúcie a nepriznaní trov exekúcie.

31. Podľa stabilizovanej judikatúry ústavného súdu sa ochrana základnému právu na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy poskytuje v konaní pred ústavným súdom len vtedy, ak v čase uplatnenia tejto ochrany porušovanie uvedeného práva označeným orgánom verejnej moci ešte mohlo trvať.

32. Už uvedené znamená, že ústavný súd pri skúmaní porušenia označených práv zohľadňuje aj to, či u sťažovateľa objektívne ide o odstránenie stavu právnej neistoty v jeho veci, pretože len v takom prípade možno uvažovať o ich porušení (IV. ÚS 226/04, IV. ÚS 202/2010). Ak v čase doručenia ústavnej sťažnosti ústavnému súdu už nedochádza k porušovaniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ústavný súd ústavnú sťažnosť odmietne ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde, a to bez ohľadu na to, z akých dôvodov skončilo toto porušovanie (II. ÚS 139/02, IV. ÚS 103/07, III. ÚS 424/2018).

33. Vychádzajúc z už uvedeného, ústavnú sťažnosť sťažovateľa namietajúcu porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom okresného súdu v napadnutom exekučnom konaní ústavný súd odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

34. Keďže ústavná sťažnosť bola odmietnutá ako celok, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľa v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 29. novembra 2022

Ladislav Duditš
predseda senátu